

Scénář k rozhlasové reportáži

Scénář k rozhlasové reportáži o Miloši Horanském - básníkovi, divadelním režisérovi a autorovi literatury pro děti zpracovali:

Kateřina Ferková, Dan Kudráš, Rudolf Makula, Nikola Olachová a Erik Ištok pod vedením paní učitelky Mgr. Viery Neizerové.

„Mé setkání s prezidentem“

Tento příběh vypráví o raném dětství pana Miloše Horanského, které prožil na Slovensku v období tzv. Slovenského státu.

Narodil jsem se na Slovensku, městečko Velká Bytča. Je to malebné, je to na Váhu, je to nedaleko Žiliny a tam jsem měl část dětství. Narodil se tam slovenský prezident Tiso. A dokonce chodil s mojí maminkou do školy.

V dětství měl dobrého romského kamaráda, pastýře, kterému říkali Ebebebe, a který byl deportován do koncentračního tábora.

My jsme ho milovali, on byl starší, on byl rozkošný, byl hrbatý, byl takový velmi neobvyklý, taková silná mohutná hlava, lehce bláznivý, velmi veselý, trochu tajemný a měl sugestivní vliv na nás jako na děti a byl vlastně jakási naše hlava. A pak dostal obsílku, byl slavnostně oblečený, nevěděl, kam jede. Přijel nákladňák, tam slepičák, schody, jak se jmenuje... a po těch vystupovali jednotliví Romové nebo Židé a odváželi je do lágru. A my jako děti jsme stály dole, plakaly, říkaly Ebebe, Ebe, Ebe loučily, dělaly křížky, brečely a Ebebe nám odjel. Jsme ho nikdy neviděly.

Později se rodina Horanských z Bytče odstěhovala do Trnavy, která byla silně katolická. A když se vlády nad Slovenskem zmocnili fašisté, tzv. Hlinkovci, tak jeho tatínek jako Čech na Slovensku nesměl zůstat. O pomoc se rozhodli požádat samotného prezidenta Slovenského státu Jozefa Tisa.

Potom, když jsme měli nebo neměli odjet, z toho Slovenska, tak maminka řekla otcí: „Vieš čo Vladuško, pojdeme za Jozefom Tisom, či nedovolí, aby sme tu ostali. „ Takže, já z jedné strany, bráška z druhé strany, rodiče nás vzali a jeli jsme do Bratislavy a já jsem se setkal jako malej kluk, si pamatuji toho prezidenta Tisa. Byl velmi vlídný, oslovil maminku, jakože byli spolu jako spolužáci a jenom vysvětlil, že to nejde z politických důvodů, že bychom mohli do Bratislavy, že Bratislava je tolerantnější, ... ale že ta Trnava byla tak ostrá, fašizující, že tam zůstat nemůžeme. Tak otec řekl: „Ne, nepůjdeme nikam,“ byl uražený tím vyhazovem z toho Slovenska a zakormidloval rodinu do Kroměříže.

Jako malý kluk vnímal Miloš Horanský osobní setkání s Jozefem Tisem jako velmi vřelé.

Byla to taková autorita, no mluvit s prezidentem. I když samozřejmě, otec věděl, že to je velmi negativní figura, záporná, nevlídná k Čechům.

Na závěr jsme se pana Horanského zeptali na jeho životní krédo.

Jedno je křesťanské. Milovat bližního, aspoň tak jako sebe. Čili, úctu k sobě to máme dáno a teď je důležité totéž mít k bližnímu.

Příprava na rozhovor s panem Horanským

Rozhovor s panem Horanským

Příchod do Českého rozhlasu

Čtení scénáře

Nahrávání reportáže

